INFORMÁTOR #2

** Informační list pro Severočeský region **

DUBEN 2009 / ZDARMA / DOBROVOLNÝ PŘÍSPĚVEK

ÚSTÍ NAD LABEM: DALŠÍ MÍSTO PRO NEONACISTICKÉ PROVOKACE!

Že se neonacistické hnutí neštítí pouštět do organizování nechutných provokací není žádnou novinkou, a tak není překvapující, že se neonacisté a neonacistky z okruhu organizace Autonomní nacionalisté rozhodli po vzoru svých drážďanských kolegů a kolegyň uspořádat veřejnou akci jimi prezentovanou jako „Smuteční pochod za oběti spojeneckého bombardování v roce 1945". Je zřejmé, že tato akce není ničím jiným než další sprostou neonacistickou provokací a snahou o historický revizionismus. Rozumějme: snahou přepisovat historii, aby vyhovovala lidem velebícím neonacistickou ideologii.

Nálety amerického letectva 17. a 19. dubna 1945, které měly vyřadit železniční uzel v Ústí nad Labem, zcela zničily 165 domů a zahynulo zde několik stovek lidí. Tyto nálety i mnohé jiné vojenské operace jsou jistě z hlediska účelnosti i způsobu provedení spornými, vyvolávají mnoho kontroverzí a otázek o tom, zda se nedalo zabránit smrti lidí, kteří při nich zemřeli. Rozhodně nehodláme smrt těchto lidí zesměšňovat, bagatelizovat či zapírat. Tito lidé jsou pro nás oběťmi krutostí války a stejně jako mnoho dalších obětí nejrůznějších válek si zaslouží naši úctu. Máme ale na mysli opravdovou úctu, nikoliv pokryteckou pseudo-úctu novodobých nacistů a nacistek, tedy lidí následujících ideologii hitlerovského nacionálně socialistického (nacistického) hnutí, které vyprovokovalo druhou světovou válku a systematicky vyvraždilo miliony nevinných lidí na základě jejich etnické příslušnosti, sexuální orientace, politického či náboženského přesvědčení. Pochod Autonomních nacionalistů je pochodem těch, kteří na jednu stranu usilují o obrození ideologie systematického masového vyvražďování a na druhou stranu chtějí „truchlit" nad smrtí obětí války, kterou sami rozpoutali a zabili v ní nespočet nevinných lidí. Fakt, že počet obětí, jejichž smrt si chtějí v Ústí nad Labem připomínat, mohl být mnohem nižší, pokud by nacisté neznemožňovali mnohým lidem schovat se v krytech, samozřejmě pořadatelé neonacistického pochodu zamlčují. Je to logické! V opačném případě by totiž bylo mnohem zřejmější, že „uctění památky obětí spojeneckého bombardování" je jen zástěrka pro zakrytí hlavních důvodů neonacistického shromáždění, kterými jsou především demonstrace síly a propagace myšlenek nacionálního socialismu, neboli nacismu!

Neonacistický pochod, který chce neonacistická organizace Autonomní nacionalisté realizovat 18.4. 2009 v Ústí nad Labem, je jedním z mnoha důkazů toho, že nacistická hrozba nezemřela společně s Adolfem Hitlerem! I nyní neonacistické hnutí představuje reálnou hrozbu a je potřeba se mu stavět do cesty, odporovat mu a neumožnit, aby se rozrostlo do nekontrolovatelné podoby - jako například v hitlerovském Německu.

Ukázat záda nestačí !

Neonacistická akce plánována organizací Autonomní nacionalisté (AN) vyvolala vlnu znechucení již krátce poté, co jí její organizátoři nahlásili na příslušném úřadě v souladu s předpisy o veřejném shromažďování. Svůj protest proti neonacistické provokaci začala vyjadřovat celá řada lidí nejrůznějšího věku a sociálního postavení – od studentů přes historiky, sociology, nevládní organizace až po jedince ze zastupitelských orgánů města Ústí nad Labem. Vznikla dokonce k té příležitosti i nová iniciativa V Ústí neonacisty nechceme (VUNN), která se rozhodla svůj protest vyjádřit organizovanou formou. Na první pohled by se tedy mohlo zdát, že zde došlo k vlně protifašistických a protinacistických aktivit, které mají šanci události posunout pozitivním směrem. Stačí ale blíže pohlédnout na kampaně, které většina ze zmíněných antifašistických sil vede, případně na to, kdo za nimi stojí, a je hned jasné, že pod vábivou skořápkou se skrývá prohnilé jádro. A co že tvoří ono „zkažené jádro"? V první řadě fakt, že v kampaních se často angažují (nebo je dokonce přímo vedou!) jedinci zastávající funkce na zastupitelských, městských či státních úřadech - tedy ti samí lidé, kteří jedním dechem zvládnou křičet proti fašismu a souběžně s tím i pokrytecky schvalovat posilování policejních pravomocí a represivních postupů proti radikálním antifašistickým aktivitám anarchistických organizací či jednotlivců. Státní úředník či úřednice posilující kriminalizaci a perzekuci antifašistů a antifašistek nikdy ze své pozice nemůže být účinnou silou důsledně potlačující fašistický, rasistický či totalitářský útlak. Spolupracovat s takovými lidmi a podporovat jakousi pochybnou „jednotnou frontu" v boji proti fašismu a neonacismu je nejen neúčinné, ale také silně kontraproduktivní, ne-li přímo sebevražedné pro radikální hnutí odporu. I přesto, že se zde někdy spolupráce z krátkodobého hlediska může jevit jako výhodná, stejně se dříve nebo později stane překážkou či přímo příčinou porážky.

Další „ingredienci" tvořící ono prohnilé jádro většiny současných antifašistických aktivit v Ústí nad Labem je **taktika**, kterou zde lidé volí pro svůj boj. Ta často spočívá ve snaze na jednu stranu vyjádřit protest proti neonacistické provokaci, na druhé straně však v rázném odmítnutí snah jakkoliv jinak než legislativní formou zabránit pochodu či narušit jeho průběh. Například iniciativa VUNN se rozhodla tuto taktiku podpořit svou kampaní „Ukažme neonacistům záda". Ta spočívá jednoduše ve snaze docílit toho, aby v době neonacistické provokace obyvatelstvo Ústí nad Labem vylidnilo trasu pochodu a ukázalo tak, že se otáčí zády k neonacistické propagandě, o kterou nemá zájem. Toto gesto se VUNN ještě snaží zviditelnit zveřejňováním fotografií zad lidí, kteří se rozhodli tuto nicneřešící kampaň podpořit. Tato forma akce se z našeho pohledu jeví jako neefektivní a ze své podstaty dokonce posilující sebevědomí těch, kteří mají 18.4.2009 pochodovat ústeckými ulicemi a demonstrovat tak vlastní sílu. Je to logické, že právě zvýšené sebevědomí a motivace k další činnosti se dá očekávat u fašistického a neonacistického hnutí v momentě, kdy velká část jeho opozice svůj „odpor" zakládá v podstatě na tom, že žádný skutečný odpor klást nehodlá. A nejen že nehodlá klást odpor! Často také nešetří pomlouvačnými a zavádějící prohlášeními v souvislosti s těmi, kteří tento odpor považují za potřebný a legitimní. V některých případech to nabývá podoby distancování se od militantně antifašistických aktivit (přestože právě ony mohou vést k zastavení neonacistického pochodu!) či přímo jejich očerňování mediálními útoky. Ty mnohdy bývají založeny na překrucování charakteru militantně antifašistických akcí a na snaze prezentovat je jako aktivity narkomanů, kterým jde pouze o exhibicionismus a podporu bezúčelného násilí za každou cenu. Používány jsou zde tedy často podobné mýty a účelové lži se kterými nezřídka operuje právě i neonacistické a fašistické hnutí při snahách pošpinit (nejen!) anarchistickou opozici.

Na fotografii: Neonacistický pochod v Německu. Právě zde zřejmě čerpá české neonacistické hnutí inspiraci pro organizaci svého pochodu v Ústí nad Labem. V Německu se podobným pochodům běžně staví do cesty masy antifašistické opozice. Nyní přišel čas na to bránit severočeské město Ústí nad Labem.

Shrneme-li to, co jsme zde uvedli, pak se nutně dostaneme k tomu, že náš pohled na antifašistické aktivity se zakládá na odmítnutí mýtu o smysluplnosti tzv. „jednotné antifašistické fronty" sdružující pestrou směs jedinců jejichž primární cíle a taktické postupy jsou v rozporu - na praktické úrovni neslučitelné. Naše pozice v rámci boje proti fašismu je v první řade anarchistická – tedy odmítající spolupráci se státními složkami a zároveň zdůrazňující, že k neonacistickému a fašistickému hnutí se nestačí otočit zády, ale je potřeba aktivizovat opoziční sílu, která zamezí tomu, aby se nekontrolovatelně rozrůstalo a rozšiřovalo svůj vliv.

Nejen fašistický stát je hrozbou

V předchozí části byl stručně naznačen náš odmítavý postoj ke spolupráci se státem (nejen) v rámci boje proti fašismu. Pro úplnost je ale důležité zmínit, že nespolupráce se státem je postup sám o sobě nedůsledný, pokud souběžně s ním neprobíhá i **konfrontace státu** v jakékoliv jeho podobě, nikoliv jen v té fašistické či jinak totalitářské!

Velká část jedinců vystupujících proti nejrůznějším projevům fašismu často ve svém boji zastává názor, že pro jejich činnost je podstatný údajný protiklad zastupitelské demokracie a totalitarismu. Z toho pak tedy pramení to, že jejich protifašistické aktivity vystupují proti totalitnímu (případně i rasistickému či xenofobnímu) charakteru fašismu, ale zároveň podporují existenci a rozvoj zastupitelské demokracie. Nedochází zde tedy k negaci státu jako takového, ale pouze ke snaze dojít k tomu, aby se stát zřekl své totalitní formy, případně aby do této formy nesklouzl. Jinak řečeno jde o podporu jedné formy státu v boji proti jiné formě státu. Zásadním problémem se zde stává přijmutí mýtu, že stát založený na zastupitelské demokracii stojí v protikladu proti státu fašistickému a existence toho prvního zamezuje vzniku toho druhého. Jinak řečeno, že údajně "demokratický" stát je svobodnou alternativou státu totalitního. To je však velký omyl. Historickou úlohou jak „demokratického", tak totalitního státu je totiž garantování existence kapitalismu – tedy třídního systému založeného na sociální nerovnosti, projevující se tím, že velká část společnosti tvoří třídu/-y vykořisťovaných a menší část třídu/-y, která toto vykořisťování produkuje a využívá pro svůj prospěch. Jakýkoliv stát vždy v historii zaujímal pozici instituce dohlížející na to, aby zůstal zachován sociálně nespravedlivý třídní systém – stal se hlídacím psem kapitalismu a hierarchického uspořádání společnosti. Tvrdit, že existuje jakýsi zásadní rozpor a neustálý boj mezi státem „demokratickým" a státem fašistickým, je značně zavádějící. Dobře to bylo vidět na mnohých místech v nejrůznějších dobách, kdy se ukázalo, že stát na sebe bere buďto totalitní či parlamentně-demokratickou podobu **na základě jeho primární potřeby zachovat svou vlastní existenci a tím i existenci třídního systému**. Studií historie (nejen) minulého století, lze snadno dojít k tomu, že stát se z "demokratické" podoby transformuje do podoby (nejen) fašistické totality podle daných okolností a je schopný proměny i naopak, tedy od totality k zastupitelské demokracii. **Je-li ve „hře" boj o zachování existence třídního systému, pak jakýkoliv stát volí svou podobu podle toho, která se v daný moment jeví jako takticky výhodnější pro účel zachování ekonomicko-politické hierarchie a její obrané složky - tedy státu jako takového!** Jde o jakýsi mechanismus či "pud sebezáchovy", který každý stát v sobě skrývá. Není proto překvapující, že síly zastávající pozice zastupitelské demokracie za daných okolností často sami podporují vznik totalitního státu a naopak zarytí totalitáři přistupují k podpoře k principů zastupitelské demokracie. Je proto evidentní, že boj proti fašistickému totalitarismu bez snahy vést boj souběžně i proti zastupitelské demokracii je kontraproduktivní. Tento boj nejen že chybně definuje zastupitelskou demokracii jako svobodnou alternativu, ale také nebere ohledy na to, že svou podstatou umožňuje, aby se parlamentně-demokratický stát kdykoliv na základě vlastní "potřeby sebezáchovy" transformoval do totalitní formy. Ta může nabýt například podoby fašismu, bolševismu atd.

Zastupitelská demokracie a totalitarismus (i ten fašistický!) vždy tvoří dvě strany jedné mince: obě představují formu útlaku - i přes své rozdílnosti v jádru stejnou. Jedna forma je sice svým charakterem více tyranská, ale nic to nemění na tom, že podporou té méně tyranské neodstraníme útlak jako takový, ale v podstatě zachováme podmínky pro to, aby se dříve či později proměnila v tu více tyranskou. Antifašistický boj, který tvrdí, že usiluje o menší zlo (tzn. lépe mít kapitalistickou demokracii než kapitalistický fašismus), je proto jako přesun z deště pod okap. Chybou takového boje není to, že bojuje proti fašismu, ale to, že boji proti jedné formě státu//systému dává přednost před bojem proti státům a třídním systémům ve všech podobách.

Existuje alternativa?

Zaznělo zde v čem vidíme chybu mnohých antifašistických aktivit a tak nyní logicky stojíme před otázkou: Je vůbec možné jít jinou cestou než volit si mezi „hodně tyranským" a „méně tyranským" státním uspořádáním? Věříme, že jiná cesta je možná! Na místo shromažďování sil na boj proti jedné formě státu a podpory jiné formy, je možné hledat způsoby jak odstranit veškeré formy státu, které vždy sehrávají úlohu ochránce sociálně nespravedlivého systému představujícího prosperitu hrstky a nejistotu většiny. Teprve po odstranění všech forem státu lze dojít k celospolečenskému přechodu od kapitalistických třídních vztahů k nové formě beztřídního uspořádání, které bude na místo hierarchie prosazovat rovnost, místo konkurence spolupráci a solidaritu, místo podřízenosti autoritám spoluúčast a sebeorganizaci, místo námezdního otroctví svobodnou práci...

ZÁKON PROTI MASKOVÁNÍ PŘI VEŘEJNÝCH SHROMÁŽDĚNÍCH ANEB DALŠÍ ÚTOK NA LIDSKÁ PRÁVA!

Začátkem roku 2009 nabyl platnosti nový zákon zakazující maskování obličeje na veřejných shromážděních. Jeho znění je následující: "S účinností novely zákona o právu shromažďovacím nesmějí mít účastníci shromáždění po celou dobu jeho trvání obličej zakrytý způsobem ztěžujícím nebo znemožňujícím jejich identifikaci. Porušení této povinnosti je přestupkem na úseku práva shromažďovacího, za jehož spáchání je možné uložit pokutu až do výše 10.000,- Kč. Skutečnost, že účastníci shromáždění mají obličej zakrytý způsobem ztěžujícím nebo znemožňujícím jejich identifikaci, může být též důvodem k rozpuštění shromáždění"
Zmíněný zákon se stal kopií podobného zákona z Německa, kde slouží již delší dobu jako prostředek využívaný politickými elitami proti opozičním silám. Po Německu přichází tedy na řadu Česko, kde již nyní jsou viditelné dopady tohoto zákona.

Záminkou pro to, aby byl zákon přijat, se stalo tvrzení, že díky němu bude možné identifikovat a případně stíhat pachatele nezákonných činností páchaných během veřejných shromáždění. To, že se na základě podobných tvrzení nakonec podařilo zákon útočící na lidská práva prosadit je věc jedna. Druhou věcí je ale to, že společnost, jejíž svobody jsou tímto krokem omezované, z velké části přijala taktiku hlasité podpory zákona, případně jeho tiché tolerance. Oblíbenou se v celé věci stala dokola omílaná fráze o tom, že "člověk, který nemá nekalé úmysly, nemá důvod skrývat se pod maskou, šátkem či kuklou". Toto tvrzení se zakládá na nesmyslném přesvědčení, že člověk skrývající svou tvář tak činí čistě z toho důvodu, že má v úmyslu činit něco zlého (společensky nepřijatelného, zločinného) a nechce za to být veden k zodpovědnosti. Toto tvrzení je však značně zavádějící! Nezohledňuje totiž fakt, že maska nemusí být pouze něčím, co zamezuje identifikaci zločince, ale může být i prostředkem, který naopak jedince ochraňuje před tím, aby byl v budoucnu vystaven zločinnému jednání druhých, např. fyzickému napadení, perzekuci nebo diskriminaci v zaměstnání či ve škole. Právě taková rizika totiž sebou často přináší podpora mnohých veřejných shromáždění, na kterých je otevřeně vyjadřován názor či protest proti konkrétním jevům ve společnosti. Lidé, jež se shromáždění účastní, se již tímto krokem vystavují nebezpečí toho, že budou později napadeni lidmi s opozičními postoji. Známé jsou například případy, kdy byli jedinci účastnící se veřejného protestu proti fašismu později brutálně napadeni fašisty. K dopadení obětí fašistům posloužil právě fakt, že oběti vyjadřovaly svůj protest proti fašismu s odkrytou tváří a bylo tak možné je snadno identifikovat. Časté jsou také případy, kdy se účast na shromážděních stává podmětem k diskriminování zaměstnanců/-kyň jejich zaměstnavateli/-kami či žáků/-yň svými kantory/-kami. Mnohdy stačí jen vyjádřit odlišný názor než zastávají autority podrobující si na pracovišti či ve škole jedince a ten se pak snadno stane obětí diskriminace či zastrašování. Obsáhlou kapitolu by pak mohl tvořit seznam případů, kdy otevřené vyjádření postoje na shromážděních bylo impulzem pro perzekuci ze strany represivních složek státu. Ti, co jsou takříkajíc „u koryta", neradi slyší, když někdo otevřeně kritizuje jejich nekalou činnost či zpochybňuje „legitimitu" jejich postavení, a tak využívají perzekuce jako způsobu, jak umlčet nepohodlné. Političtí vězni či státem stíhaní by jistě mohli vyprávět o tom, jak to v praxi na světě chodí.

Je evidentní, že maskování může být jedincem využito nejen při páchání zločinu, ale také při obraně před zločinem samotným. Zákon proti maskování na veřejných shromážděních se proto stává útokem na právo na sebeobranu. Omezení tohoto práva by proto nemělo zůstat bez odezvy těch, jež jsou omezováni! Zákony stejně jako politické zřízení, na jehož obranu jsou vytvářeny, nejsou něčím pevně stanoveným bez možnosti změny či odstranění – nejsou vytesány do kamene. Stejně jako lze odstranit prohnilý, nesvobodný systém, lze se také bránit svobodu-omezujícím zákonům, které produkuje. Zákon proti maskování na veřejných shromážděních má již dnes své oběti v podobě státem perzekuovaných osob. Příkladem je stíhaný mladý muž, který se zamaskovaným obličejem vyjadřoval nesouhlas s antisemitským pochodem neonacistů a neonacistek v plzeňských ulicích. Dá se předpokládat, že pokud zmíněný zákon bude s mlčením i nadále akceptován, bude to mít katastrofální dopady na celé hnutí odporu. Již dnes lze sledovat, jak se zákon proti maskování pro mnoho dříve aktivních lidí stává důvodem k tomu, aby se stáhli z ulic – tedy z veřejného prostoru – a uzavřeli se do ústraní, kde ztratí mnohé možnosti, jak se stát součástí hybné síly pohánějící sociálně-politický vývoj. Otázka tedy zní: jak daleko necháme celou situaci zajít??

VÝZNAMNÉ UDÁLOSTI A OSOBNOSTI: díl druhý

V druhé části této rubriky přinášíme informace o významných událostech vztahujících se k měsícům duben a květen. Dále zde přinášíme informace o několika významných osobnostech anarchistického hnutí, které se narodily v různých ročnících, všechny však právě v dubnu či v květnu.

* **15.dubna 1882** se narodil rakouský anarchista a autor "Anarchistického manifestu", PIERRE RAMUS (vlastním jménem Rudolf Grossmann 1882-1942).

* **19.května 1855** se narodil český anarchista HYNEK HOLUB (1855-1944), významná osobnost anarchistického hnutí v devatenáctém století.

* **29.května 1830** se narodila francouzská anarchistka LOUISA MICHEL (1830-1905). Legendární hrdinka Pařížské komuny, básnířka a prozaička. Michel byla dcerou dobře postaveného muže a jeho služky. Vyrůstala na sídle svých prarodičů, kde měla možnost získat dobré liberálně pokrokové vzdělání (v duchu Voltaira). Stala se učitelkou, odmítla však složit přísahu věrnosti císaři a otevřela soukromou školu. Psala básně a přispívala do opozičních časopisů, pořádala také veřejné mítinky. V roce 1871 se aktivně účastnila Pařížské komuny, na barikádách pomáhala jako ambulantní sestra a vedla revoluční klub. Po porážce Komuny v roce 1871 byla, poté co pro sebe žádala stejný trest (smrt), kterého se dostalo mnohým jejím spolubojovníkům, uvězněna a poslána do doživotního vyhnanství na Novou Kaledonii v Tichém oceáně. Tam se dostala v roce 1873. Zkoušela zde vzdělávat domorodé obyvatele a podporovala jejich revoltu proti kolonizaci. Po amnestii, která byla komunardům udělena, se vrátila v roce 1880 do Paříže, kde pokračovala ve své agitační práci. Byla velmi obdivována v hnutí pracujících i mezi mnohými intelektuály. Byla neúnavnou bojovnicí, která pořádala mnoho konferencí ve Francii, Anglii, Belgii a Holandsku. V roce 1881 se účastnila anarchistického kongresu v Londýně. Po demonstraci proti nezaměstnanosti byla odsouzena na šest let do vězení, poté osvobozena. Od roku 1881 do 1895 žila v Londýně jako hlava libertinské školy. Poté se vrátila do Francie a zemřela 7. ledna 1905 v Marseille. Její pohřeb se stal velikou demonstrací.

* **1.května 1888** poprvé proběhly masové akce připomínající boj dělnického hnutí za zkrácení pracovní doby a sociální práva. Prvomájový Svátek práce je v současnosti podobně jako Mezinárodní den žen (MDŽ) často považován za svátek bolševický a to především na základě toho, že po revoluci v Rusku se oslava prvního máje stala v mnoha zemích propagací leninské a později stalinské státní diktatury. Nicméně historie 1. Máje jako Svátku práce má své kořeny zcela jinde, než v bolševické diktatuře a započala již před tím, než si jej marxisté přivlastnili a udělali z něj ideologickou frašku. O zapsání 1. Máje do kalendáře významných politických událostí se zasloužilo především hnutí za osmihodinovou pracovní dobu, ve kterém sehráli významnou roli anarchisté a anarchistky. 1. května 1886 toto hnutí v americkém Chicagu iniciovalo generální stávku za osmihodinovou pracovní dobu a další požadavky na zkvalitnění pracovních podmínek námezdně pracujících. Během stávky došlo nejdříve ke střetu se stávkokazy a poté k zásahu ozbrojené policie. Výsledkem střetu byl jeden policií zastřelený dělník a šest těžce zraněných. Následující den byla jako reakce na tyto události svolána demonstrace, která probíhala pokojně. Ke konci, kdy už se většina řečníků vyjádřila a lidé se z velké části rozešli, však najednou policie na zbývající demonstrující zaútočila. V tuto chvíli byla z postranní uličky vržena mezi policisty dynamitová bomba, která jednoho na místě zabila a šest dalších smrtelně zranila. Policie zahájila palbu do shromážděných dělníků. Čtyři dělníci byli zastřeleni palbou policejních zbraní, která v chaotické situaci zranila také množství samotných policistů.V reakci na to státní zástupce Julius Grinnell uspořádal hon na dělnické aktivisty, přestože nebylo vůbec zřetelné, kdo byl atentátníkem. Policie nakonec vytipovala osm anarchistů, aktivních v hnutí za osmihodinovou pracovní dobu. Státní zástupce u soudu neposkytl žádné důkazy o jejich konkrétním podílu na vržení osudové pumy. Jeho právní konstrukce byla taková, že neznámý člověk, který vrhl bombu, byl prý ideově inspirován obviněnými a ti za to tedy nesou odpovědnost jako pachatelé „podněcování k vraždě". Sedm z obviněných bylo nakonec bez jediného důkazu odsouzeno k trestu smrti a jeden k 15ti letům vězení. Po mohutné mezinárodní kampani za jejich propuštění stát udělal „kompromis" a rozsudky u dvou obžalovaných změnil na doživotní vězení. Dne 11. listopadu 1887 byli 4 anarchisté oběšeni. Jejich pohřbu se zúčastnilo 600 000 lidí a kampaň za propuštění dalších tří obviněných pokračovala. Dne 26. června 1893 je nový illinoiský guvernér John Peter Altgeld omilostnil a propustil. Veřejně prohlásil, že tak činí proto, že všichni odsouzení byli evidentně nevinní. Altgeld řekl, že odsouzení „se stali obětí hysterie, zmanipulované poroty a předpojatého soudce".

Zmíněné události se staly důvodem toho, že se 1. květen, neboli 1. Máj, stal nejen svátkem připomínajícím boj dělnického hnutí za zkrácení pracovní doby a sociální práva, ale také dnem připomínajícím státní vraždu falešně obviněných anarchistů, kteří byli vinni pouze tím, že byli aktivní součástí hnutí za osmihodinovou pracovní dobu. Poprvé se 1. Máj slavil 1. května 1888, kdy probíhaly v USA celý den stávky a demonstrace na památku dva roky starých událostí. O rok později (tedy 1889) si přivlastnili tento významný den marxisté z II. internacionály, kterým se postupně podařilo zcela překroutit jeho význam a zamaskovat fakt, že popravení muži, na které se 1. Máje vzpomíná, byli anarchisté. Po pádu stalinistické diktatury se anarchistické hnutí snaží navázat na původní tradici 1. Máje a zbavit ho pozůstalé špíny, které na tento významný den nabalili bolševici a nově také různé politické strany nejrůznějšího zabarvení. Tradičním místem pro anarchistické oslavy 1. Máje u nás je již od roku 1890 pražský Střelecký ostrov. Právě na toto místo se tento rok na 1. 5. 2009 11:00 Československá anarchistická federace (ČSAF) rozhodla svolat anarchistické prvomájové shromáždění, jehož součástí budou projevy a následný pochod Prahou.

* **1. května 1998** byl v Praze obsazen squat Milada. Squat vznikl ve staré vile v pražské Troji, tedy v budově, která měla pro squatterské účely tu výhodu, že po celá léta nebyla zapsána v katastru nemovitostí, tzn. přestože fyzicky nemovitost existovala, úředně nikoliv. Právě tento fakt se proto zřejmě stal jedním z důvodů toho, že squat Milada oproti jiným českým squatům přežil víc jak deset let. Během této doby se na squatu několikrát změnilo osazenstvo a i přes mnohé nesnáze squat funguje do současnosti. Za více než desetiletou existenci squatu Milada na tomto místě proběhlo mnoho sociálně-kulturních aktivit jako např. koncerty, výstavy, workshopy, videoprojekce, přednášky či rozdávání jídla sociálně slabým a lidem v nouzi. Budova squatu byla začátkem roku 2009 zapsána do katastru nemovitostí a s tím se zvedla i vlna policejních represí vůči jejím současným obyvatelům a obyvatelkám. Nicméně squat má narůstající podporu i mimo okruh lidí jenž ho obývají a zřejmě i to je jedním z důvodů, proč se policii zatím nepodařilo squatterskou komunitu z budovy vytlačit.

* **18. května 1814** se narodil Michail Alexandrovich Bakunin (1814 – 1876) - muž známý jako jeden z první generace anarchistických filozofů, často nazývaný "otcem moderního anarchismu". Prvorozený syn z aristokratické rodiny strávil své mládí na rodinném statku, který ho naučil rolnickým názorům díky jeho stykům s nevolníky. Zřekl se vojenské kariéry a nastoupil na filosofická studia na univerzitách v Moskvě a v Berlíně. V roce 1843 se ve Švýcarsku seznámil s Weltlingem, jehož uvěznění přitahovalo pozornost ruských úřadů, a on byl vyzván k návratu. To odmítl a podnikl svou cestu do Paříže. V roce 1868 se zapojil do První Internacionály, kde jeho doktrína stála v silné opozici vůči marxistům. V té době Bakunin Marxe kritizoval kvůli jeho myšlenkám o autoritářství a kvůli jeho vědeckému pohledu na revoluci. Mezi nimi se rozhoří velký politický boj, během něhož došlo i na osobní urážky. Jádrem sporu byl nesmiřitelný rozpor mezi dvěma doktrínami, které se z něho postupně vynořily – marxismem a anarchismem. Marx tehdy usiloval o odstranění Bakunina z Intrnacionály, protože hrozilo, že se organizace promění v síť autonomních federací, postavených proti politickým stranám Marxova typu. Po rozkolu z toho plynoucím, v roce 1972 anarchisté pokračovali jako samostatná organizace. Bakunin se z hnutí stáhl do ústraní v roce 1874 po zmařené Boloňské vzpouře. Zemřel a byl pochován v Římě. Neměl žádnou víru v parlamentní politiky a navázal na Proudhona v myšlence, že všeobecné hlasovací právo bylo porážkou revoluce. Věřil v masovou organizaci, kolektivismus, a byl nade vše proti státu. Domníval se, že na místo státu by povstala volná federace autonomních sdružení zaručující kompletní osobní svobodu.

Vydala: severočeská skupina Československé anarchistické federace (CSAF) | www.csaf.cz | severni.cechy@csaf.cz